

Začalo globálne povstanie roľníkov? Roľníci, sedliaci a post-sedliaci - odveký predmet nenávisti pokrokovej a liberálnej elity - sa búria po celom svete

- CZ24 News | 18. února 2024

Roľník - brzda pokroku

Roľníci, obyvatelia vidieka, sedliaci – odveký terč pohrdania a nenávisti ľavicových, liberálnych a progresívnych elít, sa dnes stávajú pre sociálnych utopistov a inžinierov, projektujúcich svoje environmentálne, multikultúrne a multirasové fantázie, pobežujú ako Liliputáni s „odbornými“ projektmi po tele spútaného a postupne umierajúceho Gulivera európskeho poľnohospodárstva, opäť kameňom úrazu.

Tradičná nenávisť ľavicových a liberálnych elít k vidieckemu a roľníckemu spôsobu života má hlboké korene. Masa samostatne hospodáriacich roľníkov, najmä v minulých storočiach, keď tvorila väčšinu populácie, sa stavala nielen odmietavo k pokrokovým utópiám, ale navyše jej rezistencia mala základy, ktoré sa dali len veľmi ťažko narušiť. Revoluční vylepšovateľia ľudstva vedeli, že roľníci majú svoje vlastné potraviny, vedia si sami vyrobiť odev a nástroje, tvoria uzavreté komunity spojené rodinnými väzbami a odolávajú akýmkoľvek protiprirodzeným inováciám.

Preto sa na likvidáciu nezávislého roľníckeho stavu sústredilo mohutné úsilie pokrokovej a liberálnej ľavice na Západe aj Východe. Na Východe to išlo vďaka nanútenej kolektivizácii ľahšie a skaza roľníckej samostatnosti a nezávislosti bola tak dokonalá, že po páde komunistického režimu už nebolo možné vrátiť industrializované, kolektivizované a do miest účelovo nasmerované obyvateľstvo späť k roľníckemu spôsobu života. Mentálna transformácia sa podarila.

Napriek tomu, ešte aj reziduá roľníckej nezávislosti a väzby na prirodzené usporiadanie spoločnosti založenej na tradičnej rodine, ktoré pretrvávajú u značnej časti obyvateľstva, iritujú ľavicovo liberálnych, veľkomestských a kaviarenských neomarxistov natoľko, že akúkoľvek vzburu proti ich pohlavným, ekologickým a multikultúrnym šialenstvám na Slovensku, identifikujú s neomylným revolučným čuchom, ako pozostatky roľníckeho spôsobu uvažovania a hovoria so zle skrývanou nenávisťou o vzbuze post-sedliakov:

<https://dennikn.sk/3563229/o-buducnosti-slovenska-rozhodnu-postsedliaci-preto-ich-treba-skumat/>

Na Západe sa išlo na roľníka evolučne. Nikto ho nekolektivizoval, ale začala sa ideologická mentálno-industriálna masáž, ktorá sa sústredila viac na presun obyvateľstva z vidieka do miest pomocou neustáleho dehonestovania a démonizovania vidieka ako zaostalého miesta pre život, nehodného 20. storočia. Je zaujímavé sledovať napríklad francúzske komédie od 60. rokov minulého storočia, v ktorých sa neustále zdôrazňuje smrad, zaostalosť, hlúposť, predsudky a náboženská skostnatenosť vidiečanov, niekedy tým najprimitívnejším spôsobom (viď napr. *Život plný malérov* s Pierrom Richardom, *Topiaci sa stebľa chytá* s Louisom de Funés).

Ideologická masáž padla na úrodnú pôdu, a je to nakoniec pochopiteľné. Pokiaľ sú vašimi vzormi figúrky typu Johna Lennona alebo Johnnneho Rottena, ktoré sa k hnojisku nepriblížia ani vrtuľníkom, tak nemáte o čom dlho premýšľať, keď si kladiete otázku: Kde to poriadne žije?

Postupne sa vidiek na Západe vyludňoval, až sa prepracoval v krajinách ako sú Veľká Británia, Španielsko alebo Taliansko do podoby skanzenu, kde najnovšie skutočne líšky (ale aj navráťivšie sa vlky a medvede) dávajú dobrú noc.

Ilustračný obrázok, zdroj: LOC's Public Domain Image Collection - GetArchive

Kto nebude poslúchať, nedostane papať

To však pánom z ústredia revolučnej globalizačnej práce samozrejme nestačí. Ešte stále je tu príliš veľa pozostatkov roľníckeho myslenia a spôsobu života. Ten na jednej strane ničí planétu svojím chovom užitkových zvierat a na druhej, z revolučného hľadiska ešte podstatnejšej strane, umožňuje najmä vo východnej Európe pobyt veľkého množstva ľudí na vidieku, kde si môžu dopestovať a dochovať potraviny, či vlastniť svoj dom, a tým pádom byť nezávislými na centrálnom riadení a prerábaní starého človeka na nového.

Ukázalo sa to malebne aj pri poslednom veľkom pandemickom cvičení, keď práve ľudia na slovenskom vidieku, v malých uzavretých komunitách s úspechom ignorovali hygienický teror, nenosili rúška, tajne chodili do krčiem a do kostola. No povedzte potom: Nie je omnoho jednoduchšie ovládať ľudí v účelných panelových domoch, kde máte celú dedinu zhromaždenú v jednom výškovom dome, s jednou (!) vstupnou bránou, ktorú môžete v prípade neposlušnosti zamknúť a kontrolovať? Funguje to v Číne, funguje to aj v EÚ.

O tom, že je roľnícky stav nepriateľom číslo jeden pre pokrok v rámci Európskej únie, o tom nikdy žiadny ľavicovo liberálny revolučný mesiáš nikdy nepochyboval. Preto hneď po vstupe východoeurópskych štátov nasledovali demarše z Bruselu, ktoré napomínali slovenskú vládu, že je potrebné znížiť percento ľudí žijúcich na vidieku (v roku 2004 ešte takmer 50 %) a zároveň rozšíriť počet nájomných bytov na úkor bytov v súkromnom vlastníctve (sic!).

Environmentálny a ekologický hospodársky teror sleduje preto tri ciele: je to samozrejme aj naplnenie článkov viery environmentálnych a klimatických prorokov, lebo aj v tejto sekte sú samozrejme okrem „vyčúraných“ prospechárov úprimní veriaci, ale zároveň je to vykorenenie post-sedliackeho spôsobu myslenia, ktoré je nepriateľské ku globalizačno-revolučným snahám, ako aj definitívny presun obyvateľstva do veľkých ekologických megapolis a prenechanie výroby potravín obrovským nadnárodným koncernom. V rámci takto nastaveného modelu bude možné skrotiť akýkoľvek odpor obyvateľstva voči inováciám akéhokoľvek druhu. Inštitucionalizovanou pedofíliou počnúc a konzumáciou červov, laboratórneho mäsa či hmyzu končiac.

Vzbura roľníkov (alebo v anglosaskom globálnom svete – farmárov), ktorá teraz prebieha na celom území EÚ, je preto pre bruselských hujerov obzvlášť nepríjemná. Potvrďuje totiž, že ľud, ktorý sa zdal byť dostatočne pacifikovaný, takým ešte nie je. A zároveň poukazuje na to, že revolučná doktrína o večnom spiatočníctve roľníckeho stavu bola správna, ergo, niekto musel niečo v revolučnej centrále zanedbať. A to je tzv. prúser alias prieser...

Traktory pred bránami

Pokrokové média preto bijú na poplach. *The Guardian* píše:

„Neprejde deň, aby niekde traktory neblokovali cesty. Začiatkom tohto týždňa sa všetka hospodárska aktivita v belgickom prístave Antverpy zastavila, pretože stovky farmárov bránili v prístupe k nákladom. V Španielsku traktory zablokovali diaľnice pri Seville a Granade a v Katalánsku. Keďže od začiatku roka sa v celej Európe prejavila vlna nespokojnosti na vidieku, iba štyri členské štáty EÚ zostali nedotknuté.“

Ilustračný obrázok, zdroj: snímka obrazovky/youtube.com

Nasleduje informácia, ktorá ukazuje, že bruselskí neomarxistickí byrokrati si dobre uvedomujú kontinuitu problému. Nejde len o, dnes už počtom zanedbateľnú komunitu roľníkov, ide o post-sedliacky spôsob uvažovania, ktorý sa napája na vzburu farmárov:

„Čísle predstavujú poľnohospodári len 4 % pracujúceho obyvateľstva Európy. Ale ako si európski politickí lídri príliš neskoro uvedomujú, narastajúca kríza má obrovské dôsledky. Dokonalá búrka faktorov – vrátane rastúcich nákladov na energiu, konkurencie zle regulovaného zahraničného dovozu a vydierania zo zisku supermarketov – vyhnala nahnevaných farmárov z polí do ulíc hlavných miest. Ale v sporoch, ktoré sa dotýkajú niektorých zlomových línií súčasných kultúrnych vojen, narastá nebezpečenstvo, že zelená dohoda EÚ bude kolabovať vďaka kríze, ktorá už dozrela aj inde.“

Že je strach pred eurovoľbami veľký, nota bene, keď sa protesty začínajú šíriť aj na východe Európy, a to takým spôsobom, že narúšajú posvätnú mantru o podpore Ukrajiny za akúkoľvek cenu (dokonca v srdci tejto podpory – v Poľsku), o tom svedčí ďalšia pasáž:

„Pred európskymi voľbami, v ktorých sa usilujú dosiahnuť veľké zisky, radikálne pravicové strany ako AfD v Nemecku a Národné zhromaždenie Marine Le Penovej využívajú odpor voči environmentálnym reformám ako náborového agenta a tému kampane. V Bruseli aj hlavných mestách štátov už prebieha určitý stupeň ekologického ústupu. Keďže dynamika protestov farmárov narastá, predsedníčka Európskej komisie Ursula von der Leyen minulý týždeň odložila plány na zníženie používania pesticídov a zmiernila ciele v oblasti znižovania emisií iných ako CO2.“

Globálna vzburá odporcov pokroku

Portál *Fortuna* ide v obavách o pokrok ešte ďalej a vidí rozsiahlu globálnu vzburu dezolátnych živlov všetkých odtieňov:

„Pravicové strany, ochrancovia životného prostredia – všetci sa spájajú: globálna vzburá farmárov vyvoláva strach u politikov na celom svete... Po celom svete sa problém poľnohospodárstva šíri ako kľúčové bojisko. Ľudia pri moci sa snažia skrotiť farmárov, zatiaľ čo odporcovia od Donalda Trumpa

až po krajne pravicové skupiny v Európe sa snažia využiť ich hnev. Vzburá farmárov sa stala poslednou potýčkou v širšej kultúrnej vojne, z veľkej časti sa sústredila na rýchlosť ekonomickej a sociálnej transformácie v reakcii na zmenu klímy.“

Nechýbajú ani poetické zvraty evokujúce nepriateľskú inváziu s negatívnou konotáciou (odpusť ó, Matka Zem) na menej úctyhodné plazy:

„Had poľnohospodárskych vozidiel prichádzajúcich 26. januára k Parížu bol len jedným z nedávnych prejavov nespokojnosti. Desiatky traktorov upchali ulice v Bruseli pri inštitúciách EÚ o necelý týždeň neskôr, keď farmári namierili svoju nevôľu na lídrov bloku, ktorí sa neďaleko stretli na summite.“

Ilustračný obrázok, zdroj: picryl.com

Všade číhajú konzervatívno-dezolátne roľnícke hordy:

„Protesty boli aj v Taliansku, Španielsku, Švajčiarsku a Rumunsku. Poľnohospodári v Poľsku sú v popredí odporu proti obilju prichádzajúcemu zo susednej Ukrajiny, čo prinútilo vládu vrátiť sa k rokovaciemu stolu. V Nemecku minulý mesiac na týždeň zablokovali diaľnice, aby zabránili znižovaniu dotácií na ich naftu. Tisíce ľudí sa zhromaždili na ceste vedúcej k Brandenburskej bráne v Berlíne. ...

*V USA sa farmári sťažujú, že ich veľké spoločnosti predražujú. V Indii, ktorá sa spolieha na **stámilióny drobných farmárov, ktorí sa sami živia**, sa premiér Narendra Modi snažil upokojiť ich hotovosťou a dotáciami, no hlavné mesto bolo v utorok zablokovane kvôli demonštráciám pestovateľov a krajina čelí vo februári celoštátnemu štrajku zo strany farmárov, odborov, ženských organizácií a študentov. ...*

Dokonca aj v Brazílii, kde vodca nacionalistov Jair Bolsonaro stratil moc napriek podpore zo strany farmárov, sa poľnohospodársky biznis snaží vykoľajiť environmentálnu agendu prezidenta Luiza

Inacia Lulu da Silva.

No a samozrejme, stopa vedie do strednej Európy, známeho centra post-sedliakov, a to priamo k ich najinfernálnejšiemu predstaviteľovi – Orbánovi:

„Ďalším z nacionalistických narušiteľov, ktorí huckajú farmárov, je maďarský premiér Viktor Orbán, ktorý vedie spory s EÚ vo všetkom, od právneho štátu vo svojej krajine až po pomoc Ukrajine. V januári Mathias Corvinus Collegium, kolégium so sídlom v Budapešti, ktoré sa stalo nástrojom Orbánovej mákkého nátlaku, zorganizovalo v Bruseli stretnutie európskych farmárov s cieľom začať kolektívny odpor.“

Niektorí euro-revolucionári pod týmto globálnym tlakom zakolísali a ako hovoria klasici marxizmu-leninizmu: upadli do rúk pravicových úchyľkárov. Začali vzbúreným farmárom lichotiť. Avšak predná stráž pokroku – novinársky front z *The Guardianu* varuje:

„Upustenie od ekologických politík pri prvom náznaku problémov pravdepodobne len povzbudí odporcov iných aspektov politiky ochrany klímy, ako je nahradenie fosílnych palív obnoviteľnou energiou, výstavba veterných fariem a solárnych parkov, obmedzenie znečisťujúcich vozidiel v mestách alebo zdanenie uhlíka z benzínu.“

Dal by Pán Boh!

Avšak nerobme si príliš veľké ilúzie a nádeje. Aj vzbúrení farmári sú korumpovateľní, ako nakoniec naznačuje ich celková existencia v rámci EÚ. Skutočná zmena by mohla nastať až pri plnom návrate takej mentality, ktorá nebude chcieť opúšťať vidiek v prospech mesta a nebude ohrňať nos nad dedinským smradom, zaostalosťou a rodinou. Čiže najprv musí prísť morálna obroda, bez ktorej zostaneme len pri zmätených vzburách. A to bude samozrejme omnoho ťažšie ako naštartovať traktor alebo vykydnúť fúru hnoja pred parlament.

Na druhej strane, motív by tu bol: je určite lepšie z času na čas smrdieť od hnoja, ako byť zamknutý v dome, sedieť v rúšku pred televízorom a nechať sa poprašovať dezinfekciou, či nasilu očkovať.

AUTOR: Branislav Michalka

ZDROJ: Christianitas